

de fjernes. Jeg har gentagne Gange opfordret det ærede Medlems Regering til at fremkomme med et Lovforslag, der tog Sigte paa at fjerne den Slags. Det ærede Medlem sagde, at der var en stærk Sammentømring mellem de enkelte Detailhandlere. Det lyder mærkeligt. Er den Sammentømring mon ikke stærkere, som findes mellem Landbrugets Folk, i deres Andelsforeninger? Jeg tror, de er betydeligt stærkere sammentømret, og jeg tror ogsaa, at den Forbindelse, som det ærede Medlem lyser efter og lyste efter i Fjor, meget let kan etableres. Den er blevet etableret i nogen Grad; Landbruget kan jo levere til Brugsforeningerne i denne By som til alle Byer, og gennem det hele Brugsforeningsnet og Andelsbevægelsesnet har de dog nogen Forbindelse.

Det ærede Medlem er noget vildfarende, naar han giver det Udseende af at være Tilhænger af Frikonkurrencen, samtidig med at han hævder, at der er for mange Detailhandlere; jo flere der er, desto større Borgen har man for Frikonkurrence, idet der er mange, som skal leve deraf. Forudsat, at der findes Prisaftaler — jeg kender dem ikke —, er det det ærede Medlems Pligt at opfordre sin Regering til at gennemføre en Lovgivning, der hindrer, at saadanne kan finde Sted.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Olufson har Ordet for en kort Bemærkning.

Olufson: Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) i allerhøjeste Grad kæmper mod Vejrmøller, naar han taler om, at vi fra vor Side ved vort Arbejde for Importreguleringen vilde være med til at ødelægge det danske Landbrug. Det er gentagne Gange sagt fra vor Side, at selvfølgelig maa man tage Hensyn, saaledes at man ikke ved at redde et Erhverv kommer til at ødelægge et andet, ganske særlig maa man ikke ved at redde en Industrigren gaa hen og ødelægge det største Erhverv, vi har her i Landet, Landbruget, det er vi klare over. Men man maa ikke se saa ensidigt paa Tingene, at man ikke under den nuværende ekstraordinære Situation vil gøre alt, hvad man kan, for at redde vore Erhverv, og jeg

tror, at dette i det lange Løb bliver det billigste, ogsaa for Landbruget. Man har ogsaa tidligere fra anden Side været klar over det. Jeg vil saaledes minde om, at for 3—4 Aar eller maaske noget længere Tid siden — det var vistnok i Begyndelsen af Krigen — prøvede den tyske Waggon-trust paa at konkurrere „Scandia“ ud. „Scandia“ henvendte sig til Finansudvalget, som gik ind paa en Aftale, hvorefter man, til Trods for at „Scandia“ ikke kunde levere de samme Varer til den samme Pris som Tyskerne, alligevel aftog de danske Varer, fordi man var klar over, at hvis man ikke gjorde det, vilde man i det lange Løb komme til at betale Krigsomkostningerne.

Hvad angaar Valutaraadet, har jeg ikke set noget, der i den Grad er vendt paa Hovedet i Venstres Presse og i Agitationen og ogsaa af det ærede Medlem her som dette Forhold. Det, der skete ved Valutaraadets Nedsættelse, var ikke, at Bankerne fik mere Frihed, tværtimod tog man en Frihed fra Bankerne. I Øjeblikket, under den kapitalistiske Samfundsordning, er det 6—7 Storbanker herinde, som bestemmer, hvilke Varer der skal indføres, hvilke Arbejder der maa udføres, og hvilke Laan der maa gives; men ved Valutaraadets Sammensætning var det netop Rigsdagen, som tog Haand i Hanke med og sagde: Vi kan ikke lade 6—7 Storbanker være eneraadende over hele Danmarks økonomiske Liv.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Dahlgaard: Hensigten med min korte Bemærkning før er for saa vidt naaet, som det ærede Medlem (Jensen [Broby]) nu indser, at han har gjort sig skyldig i en Fejlhuskning. Jeg tror imidlertid, at det ærede Medlem skulde vænne sig til at forstaa, at naar de Forudsætninger, han gaar ud fra, er forkerte, maa ogsaa Konklusionen blive det. Men naar det ærede Medlem nu fortsætter og gerne paa et andet Grundlag vil vise, at Konklusionen er rigtig, idet han siger, at de store Varelagre laa dør og trykkede paa Priserne, beror det igen paa en Fejlhuskning. Der